

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň Mgr. Daniely Teterové a JUDr. Ilony Lövyové ve věci

žalobce: **Petr D.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Grobelným
sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalované: **Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, IČO
69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2-Nové Město
pro doručování: Územní pracoviště Ostrava, Lihovarská 1335/9, 716 10 Ostrava-
Radvanice

o náhradu nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 25. 7. 2018, č. j. 17 C 42/2017-130

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci I. a II. výroku **potvrzuje**.

II. V odstavci III. výroku **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaná je **povinna zaplatit** žalobci na nákladech řízení 68.677 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, zástupci žalobce.

III. Žalovaná je **povinna zaplatit** žalobci na nákladech odvolacího řízení 6.534 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, zástupci žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zavázal žalovanou zaplatit žalobci částku 34.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení, částku 102.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení (odstavce I. a II. výroku) a

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Rindošová.

na nákladech řízení částku 74.911 Kč zástupci žalobce (odstavec III. výroku), to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání a domáhala se jeho změny tak, aby žaloba byla zamítnuta. Předně namítala, že v rubrice napadeného rozsudku je jako žalovaná uvedena Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, kdežto v protokolu o jednání před soudem prvního stupně je jako žalovaná označena Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, a to v souladu s žalobou, ve které žalobce označil žalovanou správně jako Českou republiku - Ministerstvo spravedlnosti ČR, a to podle ustanovení § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. V této věci pak byla mezi organizační složkou, s jejíž činností uplatněný nárok souvisí, tedy Ministerstvem spravedlnosti ČR a Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových uzavřena dne 7. 6. 2017 dohoda ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 201/2002. Tato dohoda přímo odkazuje na ustanovení § 21 odst. 4, tedy že: „Postavení a okruh účastníků řízení ani příslušnost organizační složky hospodařit s majetkem, kterého se řízení týká, nejsou jednáním Úřadu podle ustanovení § 3 a 4 a podle ustanovení § 6 a 7 dotčeny a výsledek tohoto řízení včetně placení nákladů řízení, popřípadě náhrady nákladů řízení v plném rozsahu dopadá přímo na tuto organizační složku". Pokud soud v napadeném rozsudku označil žalovanou jako Českou republiku - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, pak toto žalovaná považuje za problematické z toho důvodu, že je to v rozporu s ustanovením § 38 zákona č. 219/2000 Sb. Jelikož žalobcem uplatněný nárok (případný závazek státu) souvisí s činností Ministerstva spravedlnosti ČR, jak vyplývá z ustanovení § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. pak správné označení žalované je Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR. Okresní soud se zabýval jednak nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě a dále nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. S tímto závěrem soudu však žalovaná nesouhlasí, když z žaloby ze dne 10. 2. 2017 vyplývá, že žalobce uplatnil u soudu dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu ušlého zisku v částce 11.560 Kč a dále pak nárok na náhradu škody způsobené omezením svobody a nemajetkové újmy v částce 204.000 Kč. Žaloba souvisí s uplatněním nároku žalobce žádostí ze dne 3. 8. 2016 u žalované, která směřovala k odškodnění žalobce jednak z titulu ušlého zisku v částce 11.560 Kč, a dále pak k odškodnění v částce ve výši 204.000 Kč z titulu omezení osobní svobody a nemajetkové újmy, když žalobce požadoval základní odškodnění za 68 dní vazby, kterou byla omezena jeho osobní svoboda, částku 102.000 Kč (1.500 Kč za den vazby). Dalších 102.000 Kč představovalo navýšení o nemajetkovou újmu v souvislosti s medializací případu a zásahem do osobního, rodinného a pracovního života žalobce. Žalobce se výslovně v citované žádosti dožadoval odškodnění za vazební stíhání a s tím související nemajetkovou újmu v částce 3.000 Kč za 1 den vazby. Z obsahu žádosti ze dne 3. 8. 2016, jakož ani ze žaloby ze dne 10. 2. 2017 pak nelze dovodit, že by žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, nýbrž naopak dovodit lze, že tak učinil z titulu nemajetkové újmy, kterou utrpěl za nezákonné rozhodnutí o vazbě. Ve vztahu k nároku na náhradu ušlého zisku bylo řízení pravomocně zastaveno pro zpětvzetí. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě, soud rozhodl tak, že v části 34.000 Kč žalobě vyhověl a v části 34.000 Kč žalobu zamítl. Částku 34.000 Kč poskytla žalovaná žalobci jako přiměřené zadostiučinění na základě žádosti ze dne 3. 8. 2016. Součet těchto částek činí 102.000 Kč, což byla základní (nenavýšená) částka požadovaná žalobcem za omezení osobní svobody. Z odůvodnění rozsudku dále vyplývá, že soud vyhověl žalobě v částce 102.000 Kč, a to z titulu náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Žalovaná zastává názor, že nárok na zaplacení nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nebyl žalobcem uplatněn, a to ani v žádosti ze dne 3. 8. 2016, ani v žalobě ze dne 10. 2. 2017. Žádostí a následně žalobou byl uplatněn žalobcem nárok na zaplacení nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě, a to v částce v celkové výši 204.000 Kč. Pokud však bylo soudem rozhodnuto o nároku v částce 102.000 Kč na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, pak soud v napadeném rozhodnutí rozhodoval o nároku, který nebyl žalobcem uplatněn podle ustanovení § 14 zákona č. 82/1998 Sb. Pokud žalobce při jednání dne 26. 6. 2017 uvedl, že požaduje za samotnou vazbu doplacení částky 68.000 Kč a další částku požaduje jakožto zadostiučinění za další újmu spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv, pak z tohoto prohlášení nelze učinit závěr o tom, že tímto uplatňuje nárok na náhradu nemajetkové

újmou za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Pokud by tomu tak bylo, pak by toto prohlášení nekorespondovalo s jeho žádostí ze dne 3. 8. 2016, a žalobce ve vztahu k výroku III. napadeného rozsudku (správně zřejmě II. výroku) nesplnil podmínku dle ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. K přiznané části nároku v částce 34.000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě žalovaná s ohledem k okolnostem případu seznala, že přiměřeným denním odškodným za vazbu žalobce se jeví jako dostatečná částka 500 Kč, takže za 68 dní vazby poskytla žalobci přiměřené zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy ve výši právě 34.000 Kč. Žalovaná dále konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci se za něj omluvila. Svůj postoj žalovaná odůvodnila tak, že z opatrovnického spisu vedeného ohledně dětí žalobce vyplynulo, že tyto byly svěřeny do pěstounské péče rodičů žalobce nikoliv v důsledku jeho vazebního stíhání, ale pro dlouhodobé neshody mezi žalobcem a matkou dětí, jejich komplikovaného soužití, což způsobilo dětem psychické problémy. Mimo toho byl žalobce v minulosti již dvakrát pravomocně odsouzen pro majetkovou trestnou činnost a z jeho dopisu z vazby vyplynulo, že tato na něj měla pozitivní vliv, protože v ní našel vnitřní pokoj, vnímal ji jako trest za špatné skutky z posledních let. Při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení svobody je třeba zpravidla přihlídnout k povaze trestní věci, celkové délce omezení osobní svobody a následkům v osobní sféře poškozené osoby. V přítomné věci nalézací soud dovodil ohledně následků v osobní sféře žalobce, že nebyť vazby, tak by nebyl podán návrh na svěření tří nezletilých dětí žalobce do pěstounské péče, protože to byl pouze žalobce, kdo zajišťoval rodinu po stránce ekonomické a materiální. Vazba dále způsobila i další zásah do soukromí žalobce, a to ztrátu bydlení. Soud tedy dospěl k závěru, že v příčinné souvislosti s vazbou došlo u žalobce ke vzniku nemajetkové újmy. Žalovaná ohledně nařízené pěstounské péče poukazovala na opatrovnický spis, z něhož přímo vyplývají okolnosti svědčící o tom, že rodinný život žalobce a jeho družky již v době před zahájením trestního stíhání trpěl tím, že soužití žalobce s družkou bylo velmi komplikované, konfliktní a často docházelo k neshodám, při kterých i zasahovala policie; že situace byla natolik konfliktní, že z toho měl psychické problémy jak nezletilý syn žalobce, tak nezletilá dcera. Tyto okolnosti uvádí sám žalobce v protokolu z jednání opatrovnického soudu ze dne 15. 2. 2016. Z rozsudku OS Ostrava ze dne 15. 2. 2016, č. j. 0 P 806/2014-48, jímž bylo rozhodnuto o svěření dětí žalobce do pěstounské péče navrhovatelů, jimiž byli rodiče žalobce, dále vyplývá, že prarodiče (rodiče žalobce) již v minulosti podali návrh na svěření dětí do své péče s ohledem na problematickou situaci v rodině, když však již předtím se na péči o děti podíleli s ohledem na konfliktní vztah mezi rodiči. Situace se vyhroutil v srpnu 2015, kdy byl otec (žalobce) vzat do vazby. V době, kdy rodiče (žalobce a jeho družka) žili společně, bylo jejich soužití velmi konfliktní, čehož byly děti svědky, a to se rovněž odrazilo na jejich problémech. V průběhu jednání potvrdili rodiče (žalobce a jeho družka) své výchovné selhání, potvrdili, že děti byly v minulosti mnohdy svědky jejich hádek, konfliktů, což je poznamenalo po psychické stránce. K dalšímu konfliktu došlo přímo dne 10. 8. 2015, tedy v den, kdy bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, když došlo v jejich bytě v brzkých ranních hodinách k roztržce mezi žalobcem a jeho družkou, a tato tento byt opustila. K této události došlo ještě před zahájením trestního stíhání žalobce. Z výše uvedených okolností žalovaná dovozuje, že nelze spatřovat příčinnou souvislost mezi vzetím do vazby žalobce a svěřením jeho dětí do pěstounské péče na základě návrhu podaného v době probíhajícího trestního stíhání, ani příčinnou souvislost mezi vzetím do vazby žalobce a skutečností, že její družka opustila, nýbrž je zde zřejmá koincidence, tedy časový souběh těchto okolností. Vztah mezi žalobcem a družkou byl již v době před vzetím žalobce do vazby a zahájením trestního stíhání narušen tak, že družka opustila žalobce bez ohledu na jejich děti, a že žalobce a jeho družka již v době před vzetím žalobce do vazby a zahájením trestního stíhání selhali ve výchově svých dětí, jak vyplývá z opatrovnického spisu. Ztrátu bydlení v důsledku vazebního stíhání je nutno posuzovat s ohledem na tu okolnost, že žalobce a jeho rodina byli odkázáni na sociální dávky. Pokud soud dospěl ke zjištění, že to byl žalobce, kdo zajišťoval rodinu po stránce ekonomické a materiální, pak z výpovědi žalobce i jeho družky vyplývá, že žalobce byl zaměstnán sporadicky a družka zaměstnána nebyla vůbec. Z toho žalovaná usuzuje, že byl žalobce příjemcem sociálních dávek na základě zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, konkrétně doplatku na bydlení. Je pravdou, že se žalobce ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písmeno f) stal dnem 1. 9. 2015 osobou, která není v hmotné nouzi, neboť byl dne 10. 8. 2015 vzat do vazby. Zde žalovaná poukazuje na již výše uvedené okolnosti

rozvratu partnerského vztahu, z nichž dovozuje, že pokud by tomu tak nebylo, pak by zde přicházela možnost přechodu nároku na opakující se dávky (doplátku na bydlení) při ztrátě podmínky nároku dosavadního příjemce ve smyslu ustanovení § 46a zákona č. 111/2006 Sb. K přiznané části nároku v částce 102.000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalovaná uvádí, že soud dospěl k závěru, že žalobce utrpěl zásah do osobnostní sféry v důsledku trestního stíhání tím, že byl podán návrh na svěření jeho dětí do pěstounské péče, že samotné trestní stíhání představovalo i výrazný zásah do jeho pověsti a cti, protože byla věc medializovaná. K zásahu spočívajícím ve svěření dětí žalobce do pěstounské péče jeho rodičů poukazuje žalovaná na výše uvedené námítky. K zásahu do osobnostní sféry medializací trestní věci, a to články v internetovém zpravodajství, jakož i k medializaci v televizní reportáži žalovaná uvádí, že z provedených důkazů lze učinit skutkové zjištění ohledně medializace formou článků z internetových stránek. Dále lze učinit zjištění, že v televizi byla vysílána o události, na jejímž základě byl žalobce posléze trestně stíhán, reportáž, nicméně obsah této reportáže již není dostupný, respektive záznam žalobce soudu nepředložil, takže nelze učinit jakýkoliv závěr o tom, že by medializace učiněná formou televizní reportáže zasáhla do osobnostních práv žalobce. Ohledně internetových článků lze dále učinit skutkové zjištění, že pouze v jednom případě byly v médiích uvedeny iniciály žalobce, a to v článku ze dne 8. 3. 2016. V žádné jiné předložené mediální zprávě se jeho iniciály, nebo jméno, případně fotografie neobjevuje. Dle žalované taková medializace nemohla žalobce na jeho osobnostních právech poškodit. Medializace případu byla v přítomné věci prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení. V žádném případě pak z provedených důkazů nelze dovodit excesivní způsob vyjadřování v mediálním prostoru orgánů činných v trestním řízení, tedy způsob, jenž by výslovně či nepřímo vedl k porušení presumpce nevinoty. Podle judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. sp. zn. 30 Cdo 4280/2011) nelze státu přičítat k tíži, že byl princip presumpce nevinoty narušen sdělovacími prostředky. Žalovaná dále uvádí, že při posuzování následků v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním, musí vzít soud taktéž v potaz, zda se jedná o osobu bezúhonnou či nikoliv. Žalovaná tudíž poukazuje na to, že žalobce je osobou, proti níž již bylo v minulosti trestní stíhání vedeno. V minulosti byl 2x odsouzen pro majetkovou trestnou činnost a v době předmětného stíhání byl ve zkušební lhůtě podmíněného odsouzení. Zde taktéž odkazuje na náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2551/13 ze dne 29. 4. 2014, z něhož vyplývá závěr jmenovaného soudu, že: "nelze srovnávat nemajetkovou újmu, spočívající např. v pocitech úzkosti, nejistoty, ve ztížení společenského postavení či v poškození dobrého jména, způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému a zastávajícímu významnou společenskou veřejnou funkci, s řízením vedeným proti osobě již v minulosti vícekrát trestané..." V přítomné věci pak nalézací soud okolnost absencí bezúhonnosti žalobce vůbec nevzal v potaz při rozhodování o náhradě nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Vzhledem k trestní minulosti žalobce pak nelze uvažovat o významnějším snížení žalobcovy reputace a dobré pověsti. Konečně žalovaná uvádí, že nalézací soud rozhodl o tomto nároku, přestože, dle názoru žalované, nebyla splněna podmínka podle ustanovení § 14 zákona č. 82/1998 Sb., když žalobce neuplatnil u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání.

3. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného. Okresní soud řádně vyhodnotil provedené důkazy a zaujal zcela správný právní názor. Žalovanou je Česká republika. Lze přisvědčit námítkám žalované ve vztahu k označení žalované. Pokud jde o zjevnou nesprávnost, lze ji zhojit opravným usnesením. Odvolací námítky žalované, že žalobce neuplatnil nárok na zaplacení nemajetkové újmy v souvislosti se zásahem do osobního života, jsou naprosto nepřiléhavé a účelové. Toto tvrzení žalované je přepjatě formalistické, protože stačí nahlédnout, jak do obsahu žádosti podané žalobcem u žalované, tak i do obsahu žaloby. V tomto směru okresní soud správně konstatuje, že nynější výklad žalované je zcela formalistický, a to aniž by soud poukazoval na hodnocení přepjatého formalismu v četných rozhodnutích Ústavního soudu. Okresní soud vcelku správně provádí rozbor žádosti žalobce, na který je možno odkázat a navíc zdůraznit z obsahu žádosti, kterou je nutno vykládat podle jejího obsahu – v bodě I. označeném jako „K trestnímu stíhání“ žalobce uvádí nezákonné rozhodnutí o usnesení o zahájení trestního stíhání, které k žádosti přikládá a stejně tak činí i poukázáním na vazební rozhodnutí. Uvádí, že zahájení trestního stíhání bylo ve vztahu k osobě žadatele absurdní a bylo citelným zásahem do jeho osobního života, - v bodě II. žalobce rozepisuje zásah do rodinného,

soukromého a osobního života, tedy nemajetkovou újmu, která mu vznikla. V této souvislosti si nelze nepovšimnout přípisu žalované ze dne 3. 3. 2017 a odpovědi právního zástupce ze dne 7. 3. 2017, kdy je to sama žalovaná, která vyzývá žalobce k doložení dokladů prokazujících nemajetkovou újmu, - bod III. je označen jako „Uplatnění nároku na náhradu škody způsobené (a) omezením osobní svobody a (b) nemajetkové újmy a dále citujeme z bodu III.: Základní odškodnění za 68 dní vazby, kterou byla omezena moje osobní svoboda, by mělo činit 1.500 Kč x 68 dní, tj. 102.000 Kč. Další částka 102.000 Kč představuje navýšení o nemajetkovou újmu v souvislosti s medializací případu a shora popsaným zásahem do osobního (psychický stav, úzkost, obavy o rodinu, ponížení), rodinného (ztráta bydlení, nezabezpečení tří nezletilých dětí, jejich svěření do péstounské péče prarodičů, sociální strádání a nejistoty) a pracovního života. Totéž je shodně konstatováno v žalobě a v průběhu řízení. Jak ze žádosti – uplatnění nároku u žalované, tak shodně ze žaloby, tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce požaduje za 68 dní vazby odškodnění 102.000 Kč (1.500 Kč/den) a další částku 102.000 Kč za nemajetkovou újmu v souvislosti s medializací a zásahem do osobního, rodinného a pracovního života. Jiný výklad by byl přepjatým formalizmem, který je kritizován v řadě rozhodnutí Ústavního soudu v souvislosti s porušením práva na spravedlivý proces. Soud prvního stupně si ostatně správně všimá toho, že zahájení trestního stíhání i rozhodnutí o vazbě se mohou podílet na totožných následcích. Krajně nepřiléhavě a neobjektivně žalovaná vyhodnocuje obsah opatrovnického spisu, nepřiléhavě tvrdí, že nelze spatřovat příčinnou souvislost mezi vzetím žalobce do vazby a svěřením dětí do péče prarodičů. Žalovaná rovněž bagatelizuje medializaci trestní věci a vytýká žalobci, že nepředložil televizní reportáž s tím, že dle žalobce (správně zřejmě žalované) nelze učinit závěr, že by medializace učiněná formou televizní reportáže zasáhla do osobnostních práv žalobce. Konečně rovněž nepřiléhavě poukazuje na osobu žalobce, který dle ní není osobou bezúhonnou a odkazuje na nález Ústavního soudu, který se týkal osoby v minulosti vícekrát trestané nepodmíněnými tresty. Okresní soud naprosto správně zjistil, že vazba se v tomto konkrétním případě projevila tak, že nebyť jí, nebyť by podán návrh na svěření tří nezletilých dětí žalobce do péče prarodičů. Není pravdou, že mělo jít o dvě děti, protože žalobce je otcem tří dětí, byť si první dítě adoptoval a není biologickým otcem. Byl to pouze žalobce, kdo zajišťoval rodinu po stránce ekonomické i materiální, i když jeho vztah s družkou byl komplikovaným, nebyl nikdy natolik závadným, aby došlo ke změně výchovy. Okresní soud správně vyhodnocuje listiny, zejména v souvislosti s prodloužením nájemního vztahu, a správně dospívá k závěru, že právě vazební rozhodnutí bylo skutečností, které vedlo ke ztrátě bydlení. U žalobce došlo k zásahu do svobody pohybu a pobytu, k zásahu do jeho důstojnosti, kdy musel být podroben vazebnímu režimu, tomu, že trpěl křivdou, nejistotou, steskem po dětech, nemohl zabránit a byl bezradný v souvislosti se ztrátou bydlení, nemohl se zkontaktovat s družkou, které bylo znemožněno navštívit jej ve vazbě právě orgány činnými v trestním řízení, neboť šlo o vazbu koluzní, a nemohl tudíž svoji družku korigovat. Zcela nesprávný přístup zaujala žalovaná k medializaci případu. Okresní soud správně vyhodnotil, že byly publikovány čtyři články o případu v průběhu srpna 2015 až března 2016. Šlo o publikování nikoliv jednorázové, ale dlouhou dobu trvající a veřejnosti připomínající. Bagatelizovat nelze ani televizní reportáž v tzv. pro veřejnost oblíbených xxx, přesto že televize Prima již nemohla záznam poskytnout. Přesto ze zprávy TV Prima vyplývá, že reportáž byla odvysílána dne xxx v neatraktivnějším čase, kdy veřejnost televizi sleduje, tj. mezi 19 a 20 hodinou, jako druhá v pořadí. Všichni známí a přátelé si spojovali tuto reportáž právě s obžalovaným, protože měli povědomí, že byl svatebčanem a že v souvislosti s touto událostí byl vzat do vazby. Nepřiléhavě je také hodnocení osoby žalobce žalovanou. Je pravdou, že žalobce byl v minulosti potrestán výchovným podmíněným trestem pro drobnou krádež, ale ve lhůtě podmíněného odsouzení se osvědčil a hledí se na něho jako na osobu netrestanou. Nikdy nebyl trestán pro násilnou trestnou činnost, nikdy nebyl ve vazbě a nikdy nebyl ve výkonu trestu. Proto jde zde o zcela jiný případ než u osob mnohonásobně trestaných pro různorodou trestnou činnost, včetně násilné a které vícenásobně pobývaly ve výkonu trestu. Naopak jde o osobou věřící, čemuž také byla ve sporu věnována pozornost.

4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal rozsudek dle ustanovení § 212a odst. 1, 3 a 5. o. s. ř. se závěrem, že odvolání žalované není důvodné. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního

posouzení věci a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, bylo o odvolání žalované rozhodnuto bez nařízení jednání dle § 214 odst. 3 o. s. ř.

5. Odvolací soud pro úplnost uvádí, že ve věci již bylo dříve rozhodnuto rozsudkem okresního soudu ze dne 24. 7. 2017, č. j. 17 C 42/2017-63, který zavázal žalovanou zaplatit žalobci částku 34.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení (I.), zamítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 34.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení (II.), zavázal žalovanou zaplatit žalobci částku 102.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení (III.) a žalovanou zavázal zaplatit žalobci na nákladech řízení 64.832 Kč k rukám zástupce žalobce (IV.). Tento rozsudek byl následně usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2018, č. j. 57 Co 370/2017-101, v napadené části, tj. v odstavcích I., III. a IV. výroku, zrušen a v tomto rozsahu byla věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Předmětem řízení zůstaly nadále nároky žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 34.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení a ve výši 102.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2017 do zaplacení. Důvody tohoto procesního rozhodnutí jsou uvedeny níže.
6. S ohledem na odvolací námitku žalované odvolací soud uvádí, že za stát (Českou republiku) vystupuje před soudem jeho organizační složka, která je k tomu podle zákona příslušná. Příslušnou organizační složkou je v první řadě Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který vystupuje za stát ve sporech a jiných právních věcech, o nichž to stanoví § 2 až 5 zákona č. 201/2002 Sb., nebo ve sporech a jiných právních věcech, v nichž se na tom v souladu se zákonem dohodl s organizační složkou státu, příslušnou podle zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nevystupuje-li za stát Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, náleží toto oprávnění organizační složce státu, příslušné podle zákona č. 219/2000 Sb. Jelikož v tomto případě se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových dohodl dle ustanovení § 6 zákona č. 201/2002 Sb. s organizační složkou státu (Ministerstvem spravedlnosti ČR), že bude jednat (§2) v řízení před soudem namísto této příslušné organizační složky, jedná jménem státu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tuto skutečnost okresní soud zcela správně promítl do záhlaví svého rozhodnutí.
7. Okresní soud z důkazů provedených v řízení učinil správná skutková zjištění, tato skutková zjištění odvolací soud přejímá a plně na ně odkazuje, když nebyla ani v odvolacím řízení zpochybněna.
8. Zjištěný skutkový stav okresní soud správně posoudil jako původně tři samostatné nároky, a to nárok na náhradu ušlého zisku, když řízení o tomto nároku žalobce bylo zastaveno pro zpětvzetí, a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vzetí do vazby.
9. Nejasnost předmětu řízení, tedy, který konkrétní odpovědnostní titul má být příčinou žalobcem tvrzené nemajetkové újmy ve výši 102.000 Kč, byla důvodem pro zrušení předchozího rozsudku okresního soudu. Okresní soud se v souladu se závazným pokynem odvolacího soudu zabýval konkretizací nároku žalobce ohledně této částky, zejména v návaznosti na žalovanou uplatněnou námitku, že nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nebyl u žalované, ani v žalobě, uplatněn. Odvolací soud souhlasí s okresním soudem, který vyhodnotil obsah dopisu ze dne 3. 8. 2016, jímž se žalobce domáhal předběžně zaplacení přímo u žalované, i obsah navazující odpovědi (stanoviska) žalované ze dne 21. 4. 2017, a uzavřel, že žalobce předběžně v souladu se zákonem uplatnil u žalované jak náhradu nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o vazbě, tak náhradu nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (viz bod 21 odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud souhlasí s okresním soudem, že s ohledem na nešťastnou formulaci v závěru čl. III. dopisu ze dne 3. 8. 2016, mohla mít žalovaná určité pochybnosti o tom, jaké nároky žalobce v tomto podání uplatnil, avšak tyto pochybnosti měla řešit obratem, nikoliv až v konečném věcném řešení této žádosti. Navíc právě stanovisko žalované ze dne 21. 4. 2017 svědčí o tom, že dopis žalobce ze dne 3. 8. 2016 podle jeho obsahu vyhodnotila tak, je „v souladu s judikaturou je možno uzavřít, že v daném případě došlo ohledně žadatele k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek

trestního řízení usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 12. 8. 2015 a usnesením o vzetí do vazby ze dne 13. 8. 2015“, tedy pochybnosti o tom, co žalobce u žalované tímto dopisem uplatnil, v této fázi žalovaná nemá. Tento nárok pak žalobce rovněž učinil předmětem tohoto řízení. Nelze tedy souhlasit s odvolací námitkou žalované, že z obsahu žádosti ze dne 3. 8. 2016, jakož ani ze žaloby ze dne 10. 2. 2017, nelze dovodit, že by žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání.

10. Odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím je upravena v zákoně č. 82/1998 Sb. (dále jen zákon).
11. Podle § 31a odst. 1, 2 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédnou k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
12. Podle § 14 odst. 1 a 3 a § 15 odst. 2 zákona je podmínkou pro uplatnění nároku u soudu předchozí uplatnění nároku u příslušného úřadu státu, v daném případě u Ministerstva spravedlnosti ČR, a neuspokojení tohoto nároku ze strany státu ve lhůtě šesti měsíců od jeho uplatnění.
13. Ustanovení § 31a odst. 2 zákona je norma s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě sám vymezil hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností, aby s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. V případě poskytování zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o vzetí do vazby (popř. omezení osobní svobody v důsledku výkonu trestu odnětí svobody) byla obecná kritéria vyslovena v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu a soudu Nejvyššího - zejména srov. rozsudek posledně uvedeného soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, uveřejněný pod č. 52/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. I v těchto případech se při určení výše nemajetkové újmy vychází ze znění § 31a odst. 2 OdpŠk. Nejvyšší soud proto v uvedeném rozsudku uvedl, že "je toliko na uvážení soudu, aby v každém jednotlivém případě při zvážení jeho individuálních skutkových okolností stanovil adekvátní výši odškodnění nemajetkové újmy vzniklé protiprávním zadržením a vykonáním vazby." Avšak, jak již bylo uvedeno, považoval za nezbytné vyvodit určitá obecná kritéria spočívající v zohlednění povahy trestní věci, celkové délky omezení osobní svobody a následků v osobní sféře poškozené osoby.
14. Pokud jde o právní posouzení věci ohledně nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě, základními okolnostmi jsou zpravidla povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Okresní soud zcela správně a přiléhavě aplikoval na posouzení věci judikaturu Nejvyššího soudu ČR a zcela správně dospěl na základě učiněných zjištění ohledně skutkového stavu významného pro posouzení věci, že omluva žalované ani samotné konstatování porušení práva žalovanou, nejsou v tomto případě dostačující, a že odpovídající je nemajetková újma ve výši 1.000 Kč za jeden den ve vazbě, tedy celkem 68.000 Kč za 68 dnů trvající vazby, což s přihlédnutím k tomu, že v průběhu řízení bylo již žalovanou žalobci zapláceno 34.000 Kč, to znamená, že co do dalších 34.000 Kč je žaloba důvodná. V podrobnostech pro stručnost odvolací soud odkazuje na body 23 až 30 odůvodnění napadeného rozsudku.
15. Pokud jde o nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, tato kritéria formuloval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Jedná se o kritéria, která uvedl a posuzoval v napadeném rozsudku rovněž okresní soud, a to: 1) povaha věci, 2) délka trestního řízení a 3) následky způsobené v trestním řízení v osobní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi jsou dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu ČR zejména okolnosti vydání usnesení o

zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvláště úkorně). Jsou jimi také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. Je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva či poskytnutí omluvy namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

16. Okresní soud podle shora uvedených kritérií ve svém rozhodnutí postupoval. Odvolací soud souhlasí s okresním soudem, že žalobci náleží za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, finanční zadostiučinění, když omluva žalované ani samotné konstatování porušení práva žalovanou, nejsou v tomto případě dostačující, přičemž důvody jsou uvedeny viz níže.
17. Zmíněná kritéria okresní soud vyhodnotil správně tak, aby jím přiznané zadostiučinění bylo možno považovat za adekvátní všem okolnostem daného případu a aby odpovídalo výši zadostiučinění přiznaného ve skutkově obdobných věcech. Lze souhlasit rovněž s komparačními rozhodnutími, která použil okresní soud (sp. zn. 30 Cdo 1891/2012, 30 Cdo 3858/2013). I zde odvolací soud pro stručnost odkazuje na body 31 až 38 odůvodnění napadeného rozsudku.
18. Odvolací soud pouze zdůrazňuje, pokud jde o povahu trestní věci /1) kritérium/, pod kterým se míní zejména závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené vnímá/, vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin nadřžování, který byl posléze překvalifikován na pokus těžkého ublížení na zdraví, za který mu hrozil trest odnětí svobody na tři až deset let. Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 1 T 6/2016-802, byl žalobce obžaloby zproštěn, protože nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl stíhán.
19. Délka trestního řízení /2) kritérium/. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku vedeného trestního řízení trval. Za počátek trestního řízení je nutno označit den, kdy bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 12. 8. 2015; trestní řízení skončilo ke dni 8. 3. 2016, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek. Jedná se tedy o dobu cca sedmi měsíců trestního řízení, po kterou zásah do osobnostních složek žalobce trval. Ve vazbě byl žalobce ode dne 10. 8. 2015 do 16. 10. 2015 z důvodu § 67 písm. b) tr. řádu.
20. Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného /3) kritérium/. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby (morální narušení osobnosti – integrity - poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, popřípadě i jiné sféry života), jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných v kritériích 1 a 2. Z provedeného dokazování vyplynulo, že trestní stíhání a vazba zasáhly žalobce v jeho osobnostní sféře, mělo značný dopad do jeho osobního a rodinného života, zásah do práva na soukromí, do práva na čest a důstojnost (jak podrobně rozebírá okresní soud ve svém rozhodnutí), přičemž tento zásah byl zvýrazněn medializací, což dle názoru odvolacího soudu nelze zcela přehlédnout, a to přes konstantní názor vyjádřený v judikatuře NS ČR o tom, že nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce, že jimi byl narušen ve značné

míře, neboť zde dochází k přerušení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá nebo zvyšuje (srovnej např. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3870/2012, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015), z důvodů uvedených dále.

21. Pokud jde o odvolací námitky žalované ve vztahu k následkům nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby a nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání v osobním životě žalobce, pak v řízení bylo prokázáno, že vzetí žalobce do vazby byl rozhodujícím důvodem k podání návrhu na svěřeni tří nezletilých do pěstounské péče prarodičů. Ačkoliv bylo soužití žalobce a matky dětí konfliktní, nikdy by rodiče žalobce návrh na svěřeni dětí do své péče nepodali. Ačkoliv družka žalobce při výchově dětí selhávala, byl to žalobce, který by péči o děti obstaral, pokud by nebyl vzat do vazby. Lze souhlasit s tím, že rozsudek ve věci svěřeni nezletilých dětí do pěstounské péče prarodičů je následkem vzetí do vazby a trestního stíhání žalobce. Rovněž byly prokázány následky zásahu do soukromí žalobce v podobě ztráty bydlení, když nebyť vzetí do vazby, k ukončení nájmu bytu by nedošlo, či následky zásahu do cti a pověsti žalobce v souvislosti s jeho trestním stíháním a medializací případu. Se všemi těmito následky se okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí velice podrobně a přiléhavě vypořádal, a odvolací námitky odvolací soud neshledal důvodnými.
22. Nelze souhlasit s odvolací námitkou žalované, že s ohledem na skutkové zjištění, že pouze v jednom případě byly v médiích uvedeny iniciály žalobce, a to v článku ze dne 8. 3. 2016, v žádné jiné předložené mediální zprávě se jeho iniciály, nebo jméno, případně fotografie neobjevily, taková medializace nemohla žalobce na jeho osobnostních právech poškodit. V řízení bylo prokázáno, že již dne 17. 8. 2015 (trestní stíhání žalobce bylo zahájeno 12. 8. 2015) a poté ve dnech 20. 10. 2015 a 8. 3. 2016 byla na internetových stránkách xxx publikována zpráva o předmětném případě, dále dne 27. 8. 2015 byla zpráva publikována na internetových stránkách xxx a dne xxx v 19.20 hodin byla v pořadu xxx v TV Prima o případě odvysílána televizní reportáž. Odvolací soud souhlasí se závěrem okresního soudu, že přestože žalobce byl identifikován až v posledním článku v souvislosti se zproštěním obžaloby, nutně tato medializace činí zásah do jeho pověsti intenzivnějším, protože minimálně v okruhu rodiny a známých byl případ svým popisem poznatelný, bylo na něj opakovaně veřejně poukazováno. Kromě toho byl na medializaci okolím opakovaně upozorňován, v práci byl terčem posměchu a čelil nepříjemným dotazům, na které nechtěl odpovídat, což bylo v řízení prokázáno výslechem svědků. Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 3183/15 poukazuje na to, i při důsledném dodržování presumpce nevinu představuje každé trestní řízení významný zásah do osobního života trestně stíhané osoby a negativně se dotýká její cti i dobré pověsti – zvláště v době, kdy mají média, ovlivňující veřejné mínění a náladu spoluobčanů, ještě před sdělením obvinění „jasno“ v tom, kdo je za údajnou trestnou činnost odpovědný. Zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek nestal, nebo nebyl trestným činem. Okresní soud správně zdůraznil, že stát neodpovídá za vyjadřování sdělovacích prostředků k probíhajícímu trestnímu stíhání, z článků pak neplyne nevhodné vyjadřování příslušníků vyšetřujícího policejního orgánu ve vztahu k žalobci. I tyto okolnosti pak okresní soud promítl do své úvahy o výši nemajetkové újmy s ohledem na medializaci případu.
23. Pokud jde o odvolací námitku žalované, že při posuzování následků v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním, musí vzít soud taktéž v potaz, zda se jedná o osobu bezúhonnou či nikoliv, pak okresní soud při svých úvahách zohlednil nespornou skutečnost, že žalobce byl v minulosti dvakrát odsouzen pro majetkovou trestnou činnost a v době nezákonného trestního stíhání byl ve zkušební lhůtě podmíněného odsouzení. Nelze souhlasit s žalovanou, že vzhledem k trestní minulosti žalobce lze uvažovat o významnějším snížení žalobcovy reputace a dobré pověsti, a to právě s ohledem na to, že v minulosti byl odsouzen pro majetkovou trestnou činnost. I s touto okolností se okresní soud ve svém rozhodnutí vypořádal, když při úvaze o výši zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání zohlednil, že žalobce nikdy nebyl odsouzen pro trestný čin ublížení na zdraví, typově jde v případě žalobce o zcela odlišný a mnohem závažnější skutek, než byla jeho dosavadní trestná činnost a aplikoval tak závěr plynoucí z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3079/13, dle kterého nelze srovnávat nemajetkovou újmu, spočívající např. v pocitech úzkosti, nejistoty či v poškození dobrého jména, způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému, s řízením vedeným proti osobě již v minulosti vícekrát trestané. K tíži žalobce nelze

vyhodnotit ani případný pozitivní vliv vazby na žalobce (našel v ní vnitřní klid, vnímal ji jako trest za špatné skutky), pokud se jednalo o vazbu nezákonnou.

24. Jak bylo již uvedeno shora, aby zadostiučinění bylo přiměřené, mělo by odpovídat výši zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Okresní soud tuto komparaci provedl a podle názoru odvolacího soudu použil přílehlavá rozhodnutí.
25. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek v odstavci I. a II. výroku potvrdil dle ustanovení § 219 o. s. ř. jako správný, včetně správně přiznaného úroku z prodlení.
26. V souladu s ustanovením § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu v odstavci III. výroku o nákladech řízení. Okresní soud správně vycházel z počtu věcí, které byly předmětem řízení, avšak přiznal žalobci rovněž odměnu za jeden úkon, a to za předžalobní výzvu k plnění, za kterou mu však odměna nenáleží, a to s odkazem na ustanovení § 31 odst. 4 zákona, dle kterého nemá poškozený právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáním uplatněného nároku u příslušného úřadu. V souladu s tímto názorem odvolacího soudu byla přepočtena jinak správná úvaha a výpočet okresního soudu ve vztahu k nákladům řízení vyjádřena v bodech 41. až 44. odůvodnění a rozsudek okresního soudu změněn tak, že žalobci byla na nákladech řízení přiznána částka 68.677 Kč.
27. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., dle kterých byla procesně neúspěšná žalovaná zavázána zaplatit žalobci částku 6.534 Kč. Tato částka představuje odměnu 5.100 Kč za 1 úkon právní služby za vyjádření k odvolání (předmětem odvolacího řízení byly již pouze dva nároky žalobce a odměna je stanovena dle § 9 odst. 4 písm. a), § 7 bod 5. a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 11/96 Sb.), 300 Kč náhrada hotových výdajů advokáta za 1 výše uvedený úkon právní služby dle ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 1.134 Kč 21% DPH.
28. Žalovaná byla zavázána zaplatit žalobci náklady řízení do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., a to advokátu žalobce dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 10. ledna 2019

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu